

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IX

číslo 6

Srpen 2004

Manželská setkání v Litomyšli „EFFATHA“

„Effatha znamená Otevři se! (Mk 7, 34)“ bylo heslem Manželských setkání 2004 v Litomyšli. Tento týdenní kurs pořádalo Diecézní centrum pro rodinu biskupství litoměřického za finanční podpory německé nadace Renovabis. Kurs měl celkem 165 účastníků a spolu se 46 manželskými páry se ho zúčastnilo i 46 dětí, 24 pečovatelů a 3 kněží.

Přesto, že máme uši i oči zdravé, často se nám stává, že nevidíme smutek a neslyšíme úzkost v partnerově hlase. V okamžiku, kdy od nás potřebuje povzbudit, nevydáme ani hlásku. Nedokážeme mu říci: „Jsem rád, že tě mám. Vážím si tě. To se ti povedlo“ anebo prostě jen „Jsem rád, že jsi.“

Bible nám říká, že Bůh měl otevřené srdce pro člověka mnohem dříve než my otevřeli svá srdce Jemu. Vypráví o tom, jak nám Bůh neustále vychází vstříc, aby obnovoval a prohluboval náš vztah k Němu i k bližním. Naše srdce však často bývají z kamene, uzavřená na pevný zámek. Bůh trpělivě čeká, zda je otevřeme a pozveme Jej dál, aby zázračně proměnil celý náš život i naše partnerské tápání, hledání a pády. Snahou organizátorů tedy bylo „Effatha“ – povzbudit partnery, aby otevřeli svá srdce dokořán.

Krise není ostuda ani tragédie

Dnešní manželské páry díky společenskému klimatu buď naivně věří, že rozumějí-li si sexuálně, nebudou mít žádné problémy, nebo naopak při první větší nesnázi si myslí, že přišel konec jejich velké lásky a že jim nezbyvá nic jiného než rozchod. Častou chybou bývá, že v okamžiku manželské krize myslíme hned na rozchod. Přitom krize vztahu nám především poskytuje šanci jeho nového růstu. Krize v manželství jsou nevyhnutelné a jsou osudem každého z nás. Podstatné v okamžiku krize je přijmout ji jako fakt, brát ji vážně a snažit se zkoumat a odstraňovat její příčiny.

Dokončení na straně 5

1. Manželé Březinovi přednášejí o komunikaci mezi manželi – 2. Závěrečná „maturita z manželství“ – 3. Slavnostní zakončení kurzu si připravily děti za pomoci pečovatelů.

Charita vyhlásila sbírku pro oběti povodní v Indii a Bangladéši

Jižní Asii sužují v důsledku monzunových dešťů rozsáhlé záplavy. OSN vyjádřila v souvislosti se zhoršující se situací v Bangladéši obavy z humanitární krize. Oblastem se snaží pomoci i mezinárodní Charita (Caritas Internationalis) a v jejím rámci i Sdružení Česká katolická charita.

Počet lidských životů, které si živel vyžádal, překročil již tisícovku. Podle informací ČTK dosáhl počet obětí v Indii téměř sedm set, v Bangladéši téměř tři sta, v Nepálu 86 a v Afghánistánu 16. Střechu nad hlavou ztratilo nebo bylo vodou odříznuto od světa na 30 miliónů lidí v Bangladéši a 15 miliónů osob v Indii.

Každoroční monzuny vyhánějí velké množství obyvatel Indie z jejich domovů, ale letos dlouhodobé deště prakticky odřízly a izolovaly celou severovýchodní oblast země. Byly zničeny silnice, železniční spojení, mosty. Záchrané tábory pro oběti jsou přeplněné a při záchraných pracích přibývají stále noví mrtví.

Mezinárodní organizace Caritas Internationalis vyhlásila 20. července humanitární výzvu na pomoc obětem ničivých záplav v Indii ve výši 450 000 USD a na pomoc zaplavené Bangladéši vyhlásila Caritas Internationalis 26. července humanitární výzvu ve výši dvou milionů USD. Charita se stará o distribuci nejnepotřebnější humanitární pomoci. Zároveň rozváží základní léky a připravuje programy na rekonstrukci zničených obydlí. Po skončení dešťů je plánována rekonstrukce 5 500 domů.

Do pomoci Indii a Bangladéši se zapojilo i Sdružení Česká katolická charita, které vyhlásilo veřejnou sbírku na účet 369-369369369/0800 u České spořitelny Praha 1. Variabilní symboly: 107 - Indická republika a 152 - Bangladéš. (Při platbě složenkou prosím uvádějte číslo konta ve tvaru: 3690369369369/0800, VS 107 - Indie a VS 152 - Bangladéš).

Jan Oulík, Dagmar Volencová, ČKCH

V Berlíně chtějí zakázat nošení náboženských symbolů

Hlavní město Německa Berlín, který je současně i spolkovou zemí, hodlá zakázat nošení ostantativních náboženských symbolů všem veřejným zaměstnancům. Vedle pedagogů například také policistům či soudcům. Drobné šperky s náboženskou tematikou by neměly nikomu vadit.

Jiné spolkové země již přijaly podobné zákony, ale omezují se na zákaz nošení muslimských šátků. Berlín nechce dělat rozdíl mezi vyznáními.

www.christnet.cz

Indonézští saleziáni mají první novice

Šest saleziánských noviců složilo první sliby v noviciátu v Tigaraksa. Svědky této události bylo 50 členů saleziánské rodiny v Jakartě, spolu se skupinou asi 120 lidí, mezi nimiž byli přátelé noviců, jejich rodiče, dobrodinci a salesiánští aspiranti. Je to historická událost, protože se jedná o první skupinu indonesiánských saleziánů, kteří udělali noviciát v Tigaraksa. Dříve museli indonesiánští aspiranti odcházet do noviciátu ve Fatumaca ve Východním Timoru.

Radio Vatikan

Prezident-sportovec zdolal Sněžku při tradiční svatovavřínecké mši

Prezident Václav Klaus zdolal Sněžku při tradiční svatovavřínecké pouti, která končí právě na nejvyšší české hoře.

Z Pece pod Sněžkou vyrazil už v sedm hodin ráno spolu s dalšími poutníky, kteří se rozhodli vystoupat do nadmořské výšky 1602 metrů pěšky. V poledne se Klaus zúčastnil mše, kterou u kaple svatého Vavřínce na vrcholu Sněžky sloužil královéhradecký biskup Dominik Duka.

ČTK

Velká Británie chce snížit hranici pro umělé potraty

V roce 1967 byly ve Velké Británii legalizovány umělé potraty. Potrat bylo možné provést do 28. týdne těhotenství z důvodu ohrožení fyzického nebo duševního zdraví matky. Podle novely zákona z roku 1990 byla tato hranice snížena na 24. týden.

V červenci 2004 se znovu rozhořela debata o potratech. Noviny uveřejnily fotografie dvanáctitýdenního plodu „chodícího“ v děloze, další si cucal palec, otevíral oči, zíval a třetí se ve 22. týdnu usmíval. Profesor Campbell, autor fotografií, nezaujal k potratům žádný

**Tvář dítěte
čtvrtý měsíc
(16–18 týdnů)
od početí.
Foto archiv
Hnutí pro život.**

postoj, ale uvedl: „Když vidím plod ve 22. týdnu, který se usmívá, myslím, že na potrat je trochu pozdě.“

Fotografie způsobily, že média začala volat po přezkoumání hranice pro legální provedení potratu. 11. července zveřejnil denník The Sunday Telegraph svědectví matky, jejíž dcera se narodila ve 23. týdnu. Veřejnost byla pohnuta tím, že plod je v tomto období již životaschopný..

7. července Tony Blair vyzval labouřistické poslance, aby předložili nové návrhy. „Poslanci budou hlasovat podle svého svědomí.“

Lord David Steel, autor původního potratového zákona, nyní vzhledem k technickým pokrokům volá po snížení hranice na 12 týdnů. Limit pro potrat „ze sociálních důvodů“ by měl být snížen na 12 týdnů. Uvedl, že ve 24. týdnu se již nejedná o plod, ale o „možné dítě“.

Ministr zdravotnictví John Reid požaduje hranici 18 týdnů.

V roce 2002 bylo ze 175 000 registrovaných potratů provedeno 13 000 potratů po 14. týdnu.

Zdílava - měsíčník litoměřické diecéze. Vydává Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou. Redakce: Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou, Wolkerova 378, 468 41 Tanvald. IČO 43254403. Číslo účtu: 963293379/0800. Šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzi mek. Tel. 603 324 397, e-mail: michal.podzimek@telecom.cz. Vedoucí vydání Ing. Jan Rosenauer. E-mail: zdislava@signaly.cz. Sazba Ing. Jan Macek. Jazyková úprava tohoto čísla: redakce. Tiskne: Jan Macek a Pavel Kusala, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Náklad 1500 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Ročník IX., číslo 8. Registrace MKČR E7397. I SSN 1211-3042. Datum vydání: 22. 8. 2004. Uzávěrka příštího čísla: 10. 9. 2004. Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Napište nám (anketa na straně 13 a 14)

Vážení čtenáři,

součástí dubnové Zdislavy byla čtenářská anketa. Jejím prostřednictvím jste nám mohli sdělit svoje hodnocení časopisu i přání a názor na jeho obsah a zaměření. Nazpět se nám ale vrátilo pouze 11 vyplněných lístků s vašimi názory a přáními. Proto nyní, v klidnější době dovolených a prázdnin, jsme se rozhodli anketu zopakovat. Věříme, že v tomto období si najdete chvíli času na zamyšlení nad Zdislavou, nad tím, jaký by chtěli mít svůj časopis v budoucnu. Vycházet pouze z názoru několika čtenářů, zejména když jsou značně rozdílné, jde velmi těžko. Navíc platí to, co bylo u dubnové ankety: **vylosovaní účastníci ankety získají některou z pěkných knížek poskytnutých Karmelitánským nakladatelstvím.**

Máme snahu rovnoměrně informovat o dění v celé diecézi. Ale jsou mnohé její části, odkud za celý rok nepřijde do redakce žádná informace o připravované akci nebo o tom, jak proběhla. Naši bývalí spolupracovníci se přestěhovali, odešli na studia... a tak nyní hledáme další, nové. Radii uvítáme vaše příspěvky, ať už to budou texty nebo fotografie.

Výročí duchovních litoměřické diecéze

V srpnu 2004 slaví narozeniny

- 3. 8. Karel Qualizza - 79 let
- 9. 8. Josef Čermák - 52 let
- 11. 8. Jiří Čunát, trvalý jáhen - 39 let
- 16. 8. Václav Dvořák SDB - 71 let
- 18. 8. Michael-Philipp Irmer - 36 let
- 19. 8. Antonín Sedlák - 36 let
- 21. 8. Miroslav Dvouletý - 31 let
- 25. 8. Jozef Kujan SDB - 47 let
- 28. 8. Augustín Števíca - 52 let

V září 2004 slaví narozeniny

- 3. 9. Piotr Jerzykiewicz MS - 30 let
- 8. 9. Jaroslav Gajdošík - 44 let
- 12. 9. Jan Dudys - 68 let
- 14. 9. Vít Jůza - 39 let
- 15. 9. Pavel Michal - 52 let
- 15. 9. Karel Kahoun - 81 let
- 17. 9. Josef Faltejsek - 56 let
- 25. 9. Mirosław Materko MS - 32 let
- 26. 9. Pavel Ajchler - 47 let
- 27. 9. Alois Heger - 28 let
- 28. 9. Václav Horniak SVD - 52 let

V srpnu 2004 slaví výročí svěcení

- 4. 8. Jaroslav Vyterna - 50 let
- 6. 8. Vilém Vraný, trvalý jáhen - 10 let
- 22. 8. Jaroslav Pékárek, trvalý jáhen - 9 let
- 22. 8. Josef Pavlas SDB - 34 let
- 25. 8. Václav Vaněk, trvalý jáhen - 14 let
- 27. 8. Mons. Josef Koukl, biskupské svěcení - 15 let
- 28. 8. Luděk Těra, trvalý jáhen - 10 let

V září 2004 slaví výročí svěcení

- 14. 9. Libor Švorčík, na misích v Kanadě - 8 let
- 17. 9. Jan Burian - 21 let
- 24. 9. Alexander Hanisko, trvalý jáhen - 10 let
- 25. 9. Jan Pur, trvalý jáhen - 10 let
- 25. 9. Miroslav Kloz, trvalý jáhen - 10 let

Neděle

Slyšel jsem před lety písničku, kterou zpívala jedna naše známá populární zpěvačka. Jmenovala se Neděle a z celého textu i výrazu bylo patrné, že autor skladby má s nedělí potíže.

Kneděli byly kladeny přívlastky jako smutná, šedivá a dokonce i blbá a pitomá. Zpěvačka na neděli jako takovou zkrátka nadávala, snažila se jí mít co nejrychleji za sebou a zjevně se těšila na následující všední den, který jí vyhovuje mnohem více.

Už když jsem slyšel píseň poprvé, zaujala mne jednak suggestivní interpretací zpěvačky, jednak obsahem textu, který nutí k zamyšlení. Co autoru tolik vadí na neděli, na dni, na který se většina lidí těší když už pro nic jiného, tak alespoň jako na den odpočinku?

**Je potíž lidí světa,
že si neustále stěžují
na spousty práce, shon
a nestíhání, ale vlastně
jsou těmto elementům
vděční, protože jim
pomáhají utéci
od sebe samých.**

Zpěvačka i svým hlasovým projevem představuje prototyp dnešního člověka, který je zvyklý být od rána do večera v jednom kole, je „moderně uhoněný“, ale se svým nervózním způsobem života v podstatě smířený. Neděle představuje nežádoucí vybočení ze stereotypu, který je sice nepřijemný, ale který je hojen silou zvyku. Tento den se pak jeví jako něco horšího, než takovýto stereotyp. Představuje totiž v písni vytržení z vyjetých kolejí, den prázdnoty a nudy. Interpretka v písni je konfrontována sama se sebou, je nucena o sobě přemýšlet. Chybí jí ten šum všedního dne, který je schopen každou takovouto pro ni nepřijemnou myšlenku zaplašit.

Je potíž lidí světa, že si neustále stěžují na spousty práce, shon a nestíhání, ale vlastně jsou těmto elementům vděční, protože jim pomáhají utéci od sebe samých. Zorganizovat si svůj volný čas vyžaduje určitou intelektuální námahu. A do té se každému nechce, zvláště, chybí-li mu motiv.

Věřícímu člověku je tímto motivem ke dni odpočinku sám Bůh, který hovoří ústy Písma svatého: „Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha.“ (Ex 20, 8–11)

Den odpočinku je den, který nám Starý zákon ukazuje jako den Boží, den, ve kterém bychom měli více přemýšlet o smyslu našeho života, o věčnosti, a i ve chvíli zaslouženého klidu hlubším zrakem vnímat skutečnost Božího stvoření. A Nový zákon nám staví před oči skutečnost Kristova Zmrtvýchvstání.

Položme si otázku: Je pro mne neděle den nicnedělání a nepřemýšlení, nebo příležitostí k hlubšímu zamyšlení o smyslu stvoření, vlastního života, o duchovních, neviditelných, ale přesto existujících skutečnostech?

P. MgA. Jaroslav Konečný, farář ve Zručí nad Sázavou
Ilustrační foto Schaffer/alphapress

I maličkosti potěší

V posledních letech s radostí pozorujeme, že se stále více obnovuje tradice velkých poutí ať národních, mezinárodních nebo i světových s účastí nejen tisíců, ale desítek až statisíců poutníků. Je milé sledovat tyto události v mediích, ale nejkrásnější pocit je přímá účast.

V evangeliu se dočteme, jaká je radost, když se najde jedna ztracená ovce. Obrazně můžeme tuto událost přirovnat k oživení poutní tradice v některém málo známém nebo zapomenutém místě. Ty se v poslední době probouzejí a hlásí se o slovo. Stalo se tak i v Chotěšově, malé obci v Českém středohoří, která však již v poslední době dala o sobě několikrát vědět.

Letošní pouť na první neděli v červenci měla typický pouťový ráz, dopoledne v kostele, odpoledne na návsi. Ke mši svatě přišel dvanáctičlenný smíšený sbor z Rochova u Loun. Po bohoslužbě samozřejmě nechyběly výborné pouťové koláče. Odpoledne se na návsi za kostelem setkala celá obec a výborně se bavila programem vytvořeným vlastními silami. Zlatým hřebem

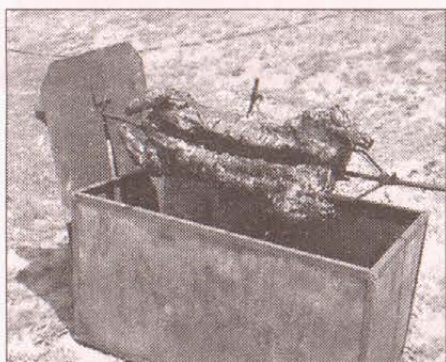
bylo krásně upečené sele, z něhož každý účastník dostal pěknou porci. Na všech tvářích byla vidět spokojenost, lidé se sešli, popovídali si, sdělili si novinky. Večer byla veselice v místním hostinci, ale to již v kronice není.

V Chotěšově se před mnoha lety konaly velké a slavné poutě, na které

přicházela procesí z širokého okolí. Docházelo však k různým politickým změnám a náboženské citění upadalo, kostely chátraly, nebylo nikoho kdo by se o ně staral. Letošní pouť byla teprve třetí od nového vysvěcení kostela po rozsáhlých a náročných opravách. Kostel je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie a poutní den připadá na 15. srpen, ale protože tou dobou bývají žně, již v minulosti se poutě přesunuly na dřívější svátek Navštívení Panny Marie, kdy je přeci jenom více času.

První obnovená pouť v roce 2002 byla ještě slavena 15. srpna a byla dost smutná. Bylo po povodních a do Chotěšova přišli i poutníci se svým panem farářem z nedalekých Bohušovic, kterým voda vytopila nejen kostel, ale i domovy. Pouť v následujícím roce byla již radostnější, neboť ti, co v minulém roce přišli prosit se slzami v očích, měli již zase svůj kostel i domov a tentokrát děkovali.

Milada Veselková

Setkání rodáků ve Svádově

Na svátek svatého Jakuba se ve svádovském kostele sv. Jakuba sešli na poutní mši ústečtí farníci se svádovskými rodáky odsunutými po válce a jejich potomky.

Tradice účasti původních obyvatel vesnice započala již v devadesátých letech a přijíždí jich ke třiceti i s potomky. Jejich účast každoročně připravuje paní Brigita Gottmann, která ze Svádova odešla v šesti letech. Svádovští rodáci pamatují každoročně na svůj kostel sbírkou a letos věnovali kostelu sadu mešních zvonků.

Poutní mši v krásném renesančním kostele celeboval generální vikář P. Karel Havelka s dalšími ústeckými kněžími a účastníci poutní mše se seznámili i s novým střekovským jáhnem, Pavlem

Machem. Při mši byly zapáleno pět svící jako vzpomínka na pět bývalých rodáků, kteří zemřeli od posledního setkání.

Po mši všichni společně poseděli v parném odpoledni ve příjemném stínu kostela u poutního občerstvení ve vzájemné debatě. Tuto každoroční pout chápou obě strany jako znamení našeho usmíření a těší se na setkání příští rok.

Text a foto Jan Rosenauer

Nový střekovský jáhen Pavel Mach na kazatelně (vpravo) ➤

Ohlédnutí za Vzdělávacím kurzem ve víře pro dospělé

Dne 12. června 2004 jsme se v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích sešli k slavnostnímu zakončení Vzdělávacího kurzu ve víře pro dospělé. Kurz úspěšně zakončilo 24 absolventů z celé diecéze. Bylo jim předáno osvědčení o absolutoriu a jak doufám, budou platnými pomocníky kněží ve svých farnostech. Ještě jednou blahopřejeme.

A jak to viděla jedna z absolventek?

V říjnu se v litoměřickém Domu Kardinála Trochty rozběhl několika-sobotový Vzdělávací kurz ve víře pro dospělé. Jelikož jsem se na kurz přihlásila a jsem jediná z naší farnosti, která o něj projevila zájem (neboť jsem tam nikoho z boleslavské farnosti nepotkala), dovolím si vám ho trochu přiblížit. Akci pořádalo Katechetické centrum při biskupství, jenž si na jednotlivé přednášky pozvalo opravdové odborníky v té které oblasti.

Úvod do katechismu jsme absolvovali již na začátku kurzu s ThDr. Rabanem z Hejnic (probrali jsme význam vyznání

katolické víry, v pokračování pak Desatero a jeho nejasnosti), následoval stručný a nahuštěný přehled církevních dějin od starověku po současnost s P. Prokopem z Jindřichova Hradce, přivítali jsme mezi námi i bývalého biskupa ThDr. Josefa Koukla s výkladem kapitol z morální teologie a Mgr. Radúze Drozena, který nás v liturgice seznámil s významem svátků a symboly jejich slavení.

Dalšími hosty byl P. Štěpán, který zaujal spirituální teologií a hlavně přinesenou kazetou o zjevení Panny Marie ve Španělsku. Jak správně učít, nám vysvětlil páter a pedagog Vojtěch Eliáš z KTF UK v Praze a pohled psychologie na výchovné problémy u dětí pak

Prof. Smékal z Brna. Bibliistiku nemohl vést nikdo jiný než známý dopisovatel do Zdislavy P. Voleský – vyložil Starý a Nový zákon.

Celý kurz vidím jako velice zdařilý, trochu bych jen pozměnila název třeba na teologické minimum, neboť probíraná látka měla hloubku, nebyla jen ledajakým povídáním o obecně známých pojmech, ale byla doplněna četnými dotazy z řad posluchačů a někdy i velice živou diskusí. Oceňuji i péči o nás v oblasti stravování, kdy bylo možné dojet si přímo na místě na oběd a prožít společenství u stolu.

Zbývá jen doufat, že podobné aktivity v naší diecézi budou dále pokračovat a modlit se za jejich zdárný průběh. Vždyť vzdělávání je celoživotním procesem a to ve všech oblastech, tedy i v tak důležité víře.

*Edita Čecilová, Mladá Boleslav
Foto archiv kursu*

Probíraná látka měla hloubku. Nebyla jen ledajakým povídáním o obecně známých pojmech, ale byla doplněna četnými dotazy z řad posluchačů a někdy i velice živou diskusí. ▼

Manželská setkání v Litomyšli „EFFATHA“

Dokončení ze strany 1

Všichni děláme obdobné chyby. To, co můžeme na kursu získat, je povzbuzení, solidarita a odhodlání jít v manželství dál. Kurs nám také pomáhá učit se čerpat energii ze svátosti manželství, neboť manželství je náročným povoláním pro dva.

Manželé zde mohou prožít nádhernou atmosféru živého společenství. Pro mnoho párů jsou Manželská setkání hlubokou studnou, ze které čerpají životodárnou energii po celý rok. Pravidelné

podzimní a jarní obnovy pořádané pro účastníky letního kursu Manželských setkání, jsou tak vítanou příležitostí nejen k opětovnému shledání se s přáteli, ale jsou i nástrojem obnovy partnerských a rodinných vztahů a napomáhají k naší lidské i duchovní formaci.

Náš partner je našim „nejbližším bližním, a proto je tak těžké o sebe v každodenním uspěchaném životě občas nezakopávat“. Říkával nám zesnulý P. Bernard Říský, OFM. Upozorňoval nás, že „základem každého vztahu je úcta, bez úcty není láska.“

Manželská setkání nám tedy pomáhají učit se pro dobré vlastnosti partnera milovat, ty ostatní mu umět odpouštět a tak si pěstovat úctu k sobě navzájem. A pokud ještě ani vzdáleně netušíte, co darovala účastníkům Manželská setkání 2004, můžete to příští rok zažít i vy. Nezáleží na vašem věku, počtu dětí, ani délce trvání vašeho manželství. V prvním prázdninovém týdnu na Manželských setkáních 2005, se na vás budou těšit

*manželé Iva a František Růžičkovi,
DC pro rodinu biskupství litoměřického*

Festival Uprostřed Evropy

Tradiční česko-německý hudební festival se v letošním roce spojil s mezinárodním hudebním festivalem Uprostřed Evropy / Mitte Europe a probíhal v červnu a červenci ve třech příhraničních oblastech Čech, Saska a Bavorska. Dialog kultur a umělecká spolupráce mezi starými a novými zeměmi Evropské unie byly hlavním tématem letošního programu.

Většina koncertů se konala v církevních objektech, u nás například v chomutovském kostele sv. Ignáce, lounském sv. Mikuláše, bývalém litoměřickém jezuitském kostele, oseckém klášteře a na dalších místech. Již nyní započali pořadatelé s přípravou dalšího, již 14. ročníku, kdy by se koncerty zase měly konat v mnohých kostelech naší diecéze.

Naše fotografie je z červencového koncertu v ústeckém kostele Nanebevzetí Panny Marie, kde vystoupil komorní orchestr Nova stravaganza se skladbami J.S.Bacha, G.F.Händela a dalších. ▼

První svaté přijímání

je vždy radostnou událostí života církve. Tato fotografie pochází například z farnosti v Podbořanech z této slavnosti z 27. června tohoto roku. Autor fotografie děkuje touto cestou svému faráři P. Alexandru Siudzik z Podbořan. ▼

V pátek 4. června 2004 v pozdních odpoledních hodinách se začaly k hejnické bazilice Navštívení Panny Marie sjíždět skoro čtyři desítky laiků ze všech koutů naší diecéze. Na toto víkendové setkání pro pastorační asistenty, katechety a laiky aktivní ve farnostech, pořádané Diecézním pastoračním střediskem Litoměřice, nás vzalo pod svoji střechu Mezinárodní centrum duchovní obnovy Hejnice.

Společné setkání aktivních laiků

Krásná příroda Jizerských hor, mariánské poutní místo a setkání známých tváří, to vše nám vneslo radost do duší a srdcí zahlcených každodenními starostmi. Nic nebránilo prožití dvou dnů plných pohody, přátelství, odpočinku, modlitby a čerpání nových znalostí.

Příležitost jsme k tomu měli hned v sobotu, kdy mezi nás přijel P. Karel Moravec, biskupský vikář pro pastorační královehradecké diecéze, a promluvil k nám o službě v církvi a nezbytnosti žít život s Bohem a mít stále na paměti, že bez Něho skutečně nemůžeme činit nic (srov. Jan 15, 5 – motto celého setkání). Slova otce Karla byla konkrétní a nám velmi srozumitelná. Bylo vidět, že jako biskupský vikář pro pastorační se potkává s tím, co pastorační asistenty a laiky pálí, v čem mají ještě rezervy a co se jim daří.

Po polední přestávce jsme si každý vybrali skupineku, kde jsme si s odbornými lektory povídali o postoji a vztahu křesťana k přírodě, k umění, ke zdraví nebo k médiím. Zajímavá témata, ale také opravdoví odborníci způsobili, že diskuse nebrala konce a účastníci někte-

rých skupinek sotva stíhali mši svatou.

Aby nechyběl kulturní zážitek, přijeli nám sourozenci Křivánkovi z České Lípy zazpívat a zahrát pop-rockově upravené křesťanské písničky.

Protože bylo opravdu Bohu za co děkovat, neváhali jsme a spěchali na adoraci světit Pánu svoje chvály, díky i prosby.

Vanutí Ducha svatého a jeho vedení celého setkání bylo silně cítit. O slavnosti Nejsvětější Trojice jsme se rozjízďeli na cestu vybaveni slovy otce Miroslava Šimáčka z homilie o trojičném životě lásky, kterou máme následovat a přinášet do našich rodin, farností, obcí a celé společnosti.

Bohu díky za toto pěkné společenství, které se nám podařilo vytvořit. Díky za každého, který k tomu přispěl, ať hrou na varhany, průvodcovským výkladem o bazilice a klášteře, nebo rozdělením se o něco ze svého prožívání vztahu s Pánem Bohem či přinesením kávy sousedovi, podáním zpěvníku, atd., atd. Mohla bych jmenovat dlouho, protože opravdové společenství vytváří postoj a přístup každého z nás.

Marie Nosková

Ministrantský tábor Jitrava 2004

První dva červencové týdny se konal v Jitřavě tradiční tábor pro ministranty. Ústředním motivem byl příběh rytíře Jiřího, který putoval do Svaté země. Na fotografii z posledního večera je pasování některých účastníků do rytířského stavu. Více o táboře v příštím čísle.

Víte, kde je Křesín?

Křesín je malá obec v meandru řeky Ohře, asi 6 km od Libochovic. Poslední sídelní farář zemřel v roce 1948 a od té doby spadá Křesín pod duchovní správu v Libochovicích. Mše svatá se zde slouží jednou za 14 dní v neděli odpoledne. Účast věřících je 12–15 osob. Mezi lidmi po dlouhá desetiletí vládne naprostá náboženská lhostejnost a nezájem. Kostel byl po roce 1989 i přes instalaci zabezpečovacího zařízení několikrát vykraden, pachatelé nebyli nikdy dopadeni.

Vykrádaný kostel ožil

I přes tyto negativní jevy se podařilo letos uskutečnit náročné obnovovací práce na tomto památném kostele. Podařilo se zajistit finance i potřebná povolení a provést nejdůležitější opravy. Pro špičku kostela bylo třeba pořídit nový kříž, který vykoval kovář v zemědělském družstvu v sousední obci Klapý. Zemědělské družstvo nic neúčtovalo a věnovalo tento kříž kostelu v Křesíně s prosbou o modlitby za příznivé počastí.

Po ukončení všech prací zbýval ještě jeden důležitý úkol: do nejvyšší části věže pod kříž uložit schránku s dokumenty, které by budoucím generacím alespoň trochu přiblížily politické a náboženské poměry naší doby.

Tohoto úkolu se ujal libochovický děkan P. ThMgr. Lic. Józef Szeliga. Na panu děkanovi spočívala celá tíha organizování oprav, a nebyl to úkol lehký a jednoduchý.

V neděli 1. srpna 2004 ve 14.30 sloužil v Křesíně mši svatou mons. Josef Koukl, biskup litoměřický, na poděkování Bohu za úspěšné dokončení oprav, a také za všechny, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na opravě kostela, ať to bylo finančně, prací nebo modlitbou.

Obec s bohatou historií

Historické kořeny Křesína spadají až do slovanského osídlení v 10. století. Traduje se, že zde měla své občasně sídlo kněžna Libuše a že právě odtud přes nedaleké Třebenice jezdila na koni do Stadice za svým budoucím manželem Přemyslem Oračem.

Milada Veselková, zkráceno

P. Józef Szeliga přihlíží umístění pouzdra s dokumenty do věže křesínské kostela

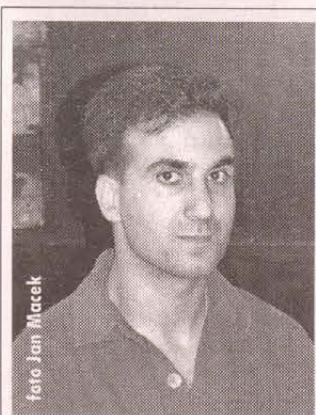

foto Jan Marek

I někteří Arabové jsou křesťany. V Betlémě jich je dokonce většina. Žijí hlavně z cestovního ruchu, který v posledních letech kvůli neklidné situaci ve světě příliš neprosperuje. Zástupci nejmenované cestovní kanceláře podnikli začátkem prázdnin představení „turné“ po České republice, aby nás pozvali na návštěvu míst spojených s Ježíšovým životem. Zároveň tím podpoříme své spolubratry ve víře.

Poslední červnový den 2004 jsme se v ústecském kostele Nanebevzetí Panny Marie loučili se sestrou Marií Cermanovou. Zemřela tři měsíce po svých 90. narozeninách. Její život byl úžasně bohatý. Začal v Drážďanech, kde její otec pracoval jako diplomat u Saského dvora. S úsměvem ale odmítala naše prosby o zapsání svého příběhu: „To všechno je dílo Boží, to On nás opakovaně zachránil při bombardování Drážďan a při cestě do Čech. To On naši rodinu poslal do Ústí nad Labem, do litoměřické diecéze.“

Litoměřickému biskupství nabídla své služby, své schopnosti – pracovala především jako cizojazyčná korespondentka, pomáhala ve farnostech s účetnictvím, zprostředkovala kontakty se zahraničím.

Často při našich pravidelných rozhovorech vzpomínala s vděčností a obdi-

Za Marií Cermanovou

vem na kardinála Trochtu, biskupy Tomáška a Otčenáška, Mons. Korejse, na kněze a řeholní sestry z Německa, na svoji dobrodružnou cestu do Vatikánu na podzim roku 1968, kdy v podšívce kabátu provezla důležité zprávy... Nad fotografiemi

z pohřbu kardinála Trochty se lehce usmívala: Obsluhovala jsem tehdy při obědě Karola Wojtylu!

Nenápadně, tiše pomáhala všude, kde bylo zapotřebí.

Při posledním setkání v nemocnici mě ubezpečila: „Pořád se za vás za všechny modlím. Ale už chci domů. Já se tak těším domů!“

Odešla žena modlitby a příkladného života s Bohem.

ZŠo, foto Jan Rosenauer

Dobrodružství křesťanského pralesa

Při pohledu na naši křesťanskou Evropu žasneme nad bohatou historií, kterou potkáváme na každém kroku ve formě katedrál, měst, školství, zdravotnictví... To všechno přineslo křesťanství, to všechno je naše slavná minulost. V současnosti jsme my křesťané vnímáni spíše jako něco ospalého, kostnatého a možná i přežilého... Má křesťanství především v našich Čechách a konkrétně v severních Čechách nějakou naději?

O tom všem jsme rozjímal při dvouhodinové cestě tropickým pralesem s malajským průvodcem Sádibem, který mi prosekával mačetou cestičku k jeho domovu. Cílem byla malebná horská vesnice Kiau Nuluh (čti Kijau-nulu), která na stráni ve výšce 1200–1500 metrů nad mořem vypadá jako barevná perla uprostřed nekonečné temné zeleně deštného pralesa. Cílem však nebyla vesnice samotná (i když jsem se již dva dny těšil na mýdlo), nýbrž moji domorodí přátelé, kteří slibovali, že mi představí své křesťanství.

Podobně jako při setkání s křesťany na Srí-Lance před lety, i křesťané severní části ostrova Borneo v Jihočínském moři zanechali trvalou stopu v mém životě. A proto jsem se rozhodl, i na doporučení otce biskupa Koukla, o tento duchovní zážitek podělit s vámi.

Cestou-necestou

Individuální cestování po souši v oblasti rovníku není nic jednoduchého a už vůbec

ne pohodlného. Stovky kilometrů bahnitých nebo špatných asfaltových cest, po kterých se zde cestuje mezi vesnicemi, činí tento „třetí svět“ mezi Asií a Oceánií poměrně málo známou částí zeměkoule. Na bílé turisty zde narazíte spíše náhodně. Na pohodlí klimatizovaných hotelů, na čistotu a hygienu se musí mezi domorodci naprosto zapomenout. Zabíjení švábů nebo obřích pavouků před večerní hygienou v „koupelnách“ je běžná procedura.

Přesto z tohoto zeleného a vlhkého koutu zeměkoule nezadržitelně přichází renesance hodnot, které nám jsou tak drahé.

Trochu náboženské historie Bornea

Původním přírodním náboženstvím zde byly až do šestnáctého století animistické kultury s krvavými rituály. Ještě ani dodnes se nepodařilo přesvědčit všechny pralesní kmeny, aby nelovily pro svá božstva lidi, nepojídaly je a nezdobily jejich lebkami vchody svých chatrčí.

V sedmnáctém století sem po moři dorazil islám, který si s mnohými místními kultury ohněm a mečem poradil a pokud je zcela nevymýtil, pak je zahnal hluboko do lesů. I dnes zde hluboko v pralesích přežívá kmen známých Dajaků – lovců lebek.

Nizozemci, Holanďané a později Britové během novověku přinesli křesťanství, většinou v protestantské formě. Katolická církev sem dorazila prakticky až ve dvacátém století, po rozpadu koloniální říše. Severní část Bornea byla totiž pod vládou Britů, a proto zde bylo možné vyznávat jen anglikánství. Díky anglikánům, ale i díky různým charismatickým církvím a křesťanským sektám se obyvatelé Sarawaku a Sa-

bahu (tak se jmenují provincie severního Bornea) naučili ctít křesťanského Boha. Provincie Sabah je velká asi jako naše republika, takže procestovat ji za čtrnáct dní není problém. Na většině území je stejně jen neprostupný prales nebo plantáže, proto míst stojících za navštívení je poměrně málo.

Jenom Alláh

Muslimové se za své náboženské nadvlády dopustili jednoho husarského kousku, který má dnes úsměvný následek. Když totiž učili původní Malajce účtě k jednomu a pravému Bohu, vnesli do malajštiny jako jméno pro Boha pochopitelně slovo „Alláh“. Jenomže toto slovo se stalo natolik součástí jazyka (malajština se dnes píše latinkou jako čeština), že se malajské slovo „Alah“ používá na označení Boha všeobecně. Když tedy otevřete malajský lekcionář nebo Bibli jako takovou, nebo když posloucháte mši v malajštině, prakticky jedině, čemu rozumíte, je slovo „Alah“. „Na počátku tedy Aláh stvořil nebe i zemi...“, tak to jsem se dozvěděl hned na první straně Písma svatého.

Křesťanství roste v bolestech

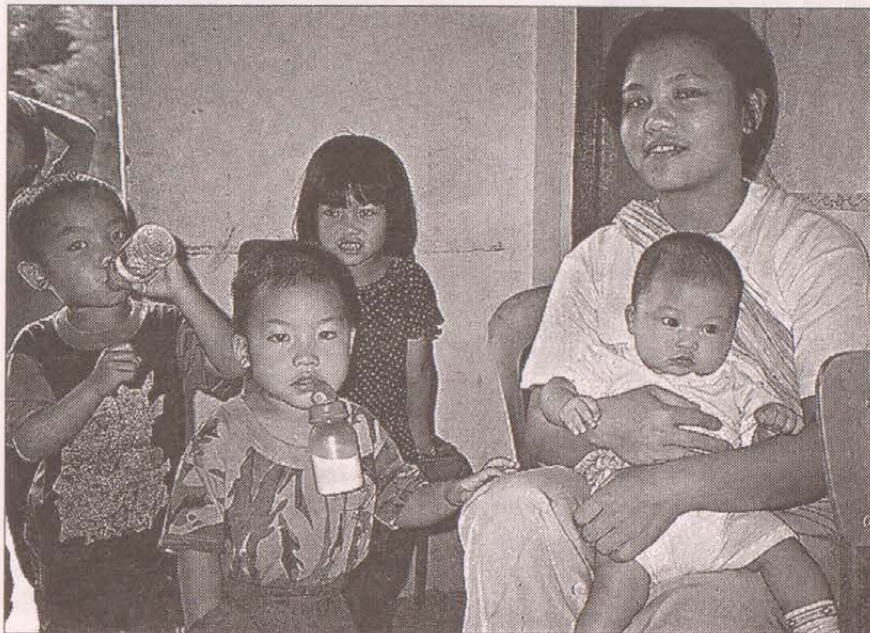
Dnes je v Malajsií oficiálně okolo 30 % křesťanů, což je za poslední půlstoletí několikanásobný nárůst. Křesťanství – dnes hlavně katolictví – se zde šíří, především na severovýchodním Borneu. Střed a jih Bornea – nazývaný Kalimantan – je součástí Indonésie, kde je však křesťanství tvrdě potlačováno.

V malajské provincii Sabah, kterou jsme měl možnost místními autobusy a s domorodými průvodci procestovat, je však křesťanství oficiálně svobodné, ačkoliv zde nemá na růžích ustláno. Jelikož svobodná Malajsie je sdružením sultánátů a profilovala se před světem jako islámský stát, nemají křesťané, stejně jako hinduisté a budhisté, příliš nadějí na získání dobrého zaměstnání nebo dobré půdy.

Dá se tedy říci, že v tropických nížinách, které jsou pokryty stovkami kilometrů čtverečných plantáží palmy olejové, je trochu bohatěji a lidé zde mohou na plantážích sehnat placenou práci. Proto zde žije téměř výlučně islámské obyvatelstvo. Věže a kopule mešit potkáte na každém rohu. Někdy je mešitou jen bambusová chatrč, ale nechybí na ní kovová kopulka s půlměsícem.

Křesťané jsou tedy vytěsněni spíše do hor (pohoří Kinabalu), nebo se živí řemeslem ve větších městech na severu ostrova. V horách – kde je klima pro cestujícího Evropana přeci jen o mnoho příznivější – jsou celé čistě křesťanské vesnice. Zde se však lidé k žádné placené práci nedostanou, nanejvýš pomáhají

za peníze turistům a cestovatelům. Proto se zabývají pěstováním ovoce a zeleniny pouze pro svoje přežití a trochu pro obchod – na pokraji silnic prodávají svoje plodiny.

Domorodá vesnice

Vesnice Kiau Nuluh (jméno znamená „Tam, kde není voda“), kde jsme měl možnost trávit několik šťastných dní, je místem tak zapadlým, že ji nelze nalézt ani na podrobné mapě. Přesto zde žije okolo tisíce usměvavých křesťanských Malajců. Tito opálení lidé pěstují všude, kde se jim podařilo vypálit prales, vysokohorskou rýži, všechny druhy kořenové zeleniny, kaučukové stromy, banány, ale i ja-

Když jsem se mu snažil lámanou angličtinou vysvětlit, že „u nás se lidé sice dávají pokřtít, ale potom víru nepraktikují“ jen nevěřičně kroutil hlavou a nechápal, jestli si vymýšlím, nebo tak špatně mluvím anglicky.

hody a jablka, zkrátka vše, co nesnese tropická vedra, které jsou stále v nížinách.

Lidé sem přišli až v polovině 20. století, protože zde nebyl žádný pramen vody. První příchozí obyvatelé si udělali bambusové akvadukty a z okolních vysokých hor stáhli těmito důmyslnými vodními systémy celé potoky. Dodnes – ačkoliv sem dorazily i plastové vodovodní trubky – zde můžeme vidět několik domů, před které vede otevřený bambusový akvadukt.

Církev zblízka

Ve vzdáleném městečku Bundu Tuhan vznikla na konci 20. století farnost s kostelem sv. Pia X. Z této farnosti se pak duchovně spravuje i naše vesnice Kiau Nuluh, kde si katolíci postavili na skalním ostrohu kapli (velikosti většího kostela), která je zasvěcena svatému Ireneovi.

Stát se křesťanem je pro Malajce bytostná záležitost, jak mi řekl průvodce a dnes i přítel Jassin Miki. Když

jsem se mu snažil lámanou angličtinou vysvětlit, že „u nás se lidé sice dávají pokřtít, ale potom víru nepraktikují“, jen nevěřičně kroutil hlavou a nechápal, jestli si vymýšlím, nebo tak špatně mluvím anglicky.

Stejně tak nemohl pochopit, jak mohou existovat ateisté nebo lidé k víře lhostejní. Termín „bez vyznání“ sice v angličtině znal, ale každý „bez vyznání“ je u nich chápán jako „nezařazený věřící“ – tedy nečlen žádné náboženské skupiny, člověk s vlastním božstvem. Člověka bez víry nebo s vírou v nějaké věci či jen sebe, to zde opravdu neznají.

Kiau Nuluh je tedy z 99 % křesťanská a jedno procento jsou lidé bez vyznání, což znamená, že asi deset lidí ve vesnici jsou šamany nebo léčitelé, kteří se nevzdali účty k přírodním božstvům a nejsou tedy pokřtěni.

Katolíků je většina vesnice a s protestanty udržují bezproblémový poměr. Často jdou vyznání napříč rodinami. V rodině Miki, ve které jsem bydlel, je devět sourozenců, z nichž je pět

katolíků a čtyři členové sboru místní evangelikální církve. Mnohdy jediným motivem k rozhodnutí se mezi katolickým a protestantským křtem je rozdílný názor na chápání eucharistie či církevní disciplíny.

O to více však místní katolíci uctívají eucharistii, ačkoliv jí ve své obci zatím nemohou trvale mít

Křesťanská neděle ve vesnici

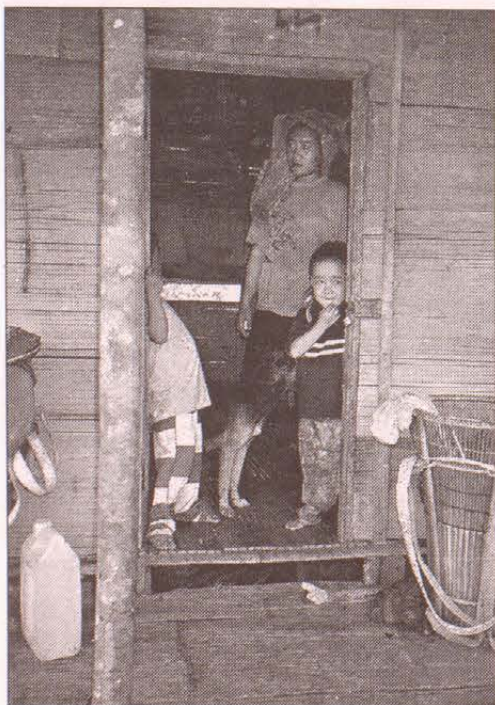
Mladá katolická církev ještě nemá plně obsazené farnosti kněžími, ačkoliv bohoslovců stále přibývá. Důvodem je finanční nedostupnost vysokoškolského studia. To trochu zpomaluje nárůst počtu kněží. Kaple sv. Ireneje v Kiau Nuluh zatím tedy nemá vlastního duchovního. Proto sem každou neděli dojíždí z farnosti sloužit bohoslužbu slova některý z bohoslovců nebo laiků jako katechista (katechista není to samé co ka-

techeta – katechista je laický misionář). Každý měsíc pak na jeden víkend přijede otec farář a po mnohahodinovém zpovídání odslouží v neděli v 9.30 mši svatou.

Těšil jsme se, že na neděli Dobrého pastýře přijede pan farář, jak mi moji přátelé mylně sdělili. Bohužel nakonec přijel jen bratr katechista a nepřivezl s sebou žádné liturgické náčiní. Byla tedy sloužena „jen“ bohoslužba slova.

Bylo zajímavé sledovat, jak šest set lidí včetně desítek dětí i starých putuje na bohoslužbu a plní do posledního místa prostornou kapli velikosti našeho kostela. Jiní pak vysazovali veliká okna, aby se další mohli dívat dovnitř. Katechetky mezitím přinášely papíry s omalovánkou Dobrého pastýře pro děti.

Bohoslužba začala jako všude na světě úkonem kajcnosti a pokračovala Kyrie, Gloria a vstupní modlitbou. Místní mládež za doprovodu dvou kytar zpívala písničky, ze kterých jsem rozuměl jen „Aláh – Aleluja“. Po vstupní modlitbě všechny předškolní děti (bylo jich asi padesát), které zaplnily uličku kaple, odešly s katechetkami do stínu nově postavené dřevěné fary. Po biblických čteních, evangeliu a kázání katechisty – ze kterého jsem pochopitelně nerozuměl vůbec nic – následovalo Krédo, přímluvy a Otčenáš.

Svatostánek v lidských srdcích

V kapli nebyl žádný svatostánek, jen prázdný oltář se dvěma svícemi. Jak tedy zakončí tuto bohoslužbu místní katolíci, když podle svých slov tolik ctí eucharistii? Na tuto otázku jsem velmi brzy dostal nečekanou odpověď.

Po modlitbě Páně si celé společenství kleklo na betonovou podlahu kaple, stejně tak i venku před kaplí, a začalo se zbožně modlit dlouhou modlitbu směrem k oltáři. Jak jsme se dozvěděl, jednalo se modlitbu duchovního svatého přijímání, kterou se máme i my možnost modlit, kdykoliv chceme, ale nemůžeme, přijímat Nejsvětější svátost.

Raději jsme se později nepokoušel u nedělního oběda sdělovat, že u nás kněží slouží mnohde čtyři i pět mší za neděli vždy pro několik lidí, a tím chtějí „udržovat historické farnosti při životě“. Určitě bych se dočkal dalších zdvořilých, ale naprosto nevěřících úsměvů, nebo by mi dali lekci angličtiny.

Mládí bývá krásné

Takto mladá a opravdová je rychle rostoucí malajská katolická církev. Do budoucnosti hledí optimisticky, i když obavy z možného pronásledování (jako v sousední Indonésii) či ze špatné ekonomické situace tuto radost trochu kalí.

Chudoba je v těchto křesťanských vesnicích vidět na první pohled, přesto si však téměř nikdo nestěžuje. Na otázku „Co nejvíc od nás potřebujete“ se moji přátelé v rodině Miki jen smáli s odpovědí: „Všechno máme“.

A mají pravdu. Koupelnu a záchod mají sice na dvorku, jídlo jen z vlastního pole, oblečení z „druhé ruky“ od obchodníků, peníze téměř žádné a léčí se jen bylinami z pralesa – ale mají krásnou, čistou, upřímnou a mladou víru v Ježíše Krista, a tu jsem jim opravdu trochu záviděl.

Budoucnost?

Malajci mají jazyk, který se velmi dobře vyslovuje a má zcela stejné hlásky jako čeština. Nedivil bych se, kdybychom za pár let potkali i u našich oltářů tyto drobné, snědé a usměvavé lidi v ornátech či řeholních šatech...

Text a foto P. Michal Podzimek, šéfredaktor

Společnost pro duchovní hudbu v Ústí nad Labem si vás dovoluje pozvat na koncert duchovní hudby spojený s biblickými texty v originálních jazycích

HUDBA SLOVA

v kostele Nanebevzetí Panny Marie
(kostel se šikmou věží v Ústí nad Labem)
v neděli 5. září 2004 v 19 hodin

Účinkují:

Jan Veselinovič – trubka, Václav Urban – varhany,
Jaroslav Haidler – hebrejské, latinské a řecké pasáže,
Nataša Gáčová – biblické texty v češtině

Česká Lípa obohatí kraj festivalem duchovní hudby

Letošní rok bychom pro výročí významných českých skladatelů měli nazývat rokem hudby. Veřejnosti snad bude více rokem kulatého míče nebo superstar, politici odhlasováním vstupu do EU by pak mohli mluvit o roku Evropské unie.

V Libereckém kraji lze najít místa, kde hudební výročí neignorují a všechny ty celostátní události překryje největší muzikantská událost, již se určitě stane Festival duchovní hudby 2004, který připravilo mnoho obětavých funkcionářů nejrůznějších společenských a duchovních složek České Lípy. Českolipské festivaly se pomalu stávají pohádkově krásnou tradicí. Jejich iniciátorem je Martin Prokeš, vynikající tenorista a dobrý hudební manažer. Své podnikatelské ostruhy ve sféře hudby získal spoluprací se sborem Schola Gregoriana Pragensis a Markem Ebenem.

Již oba předcházející festivaly byly obsazeny vynikajícími muzikanty, kteří nemohli předvést nic jiného než vynikající díla. Pozadu nezůstane ani letošní rok, který bude zahájen těsně po prázdninách předvedením oratoria B. Brittena Saint Nicolaus, u nás poměrně málo známého díla, kde si Martin Prokeš zazpívá tenorový part. Duchovní hudba zazní především v chrámech Českolipska a v Domě kultury. Provedením děl vynikajícího skladatele A. Dvořáka, houslisty H. I. F. Bibera a významného barokního hudebníka F. I. Tůmy organizátoři připomenou jejich životní jubilea.

Milan Turek, Česká Lípa

Program festivalu:

- **Zahajovací koncert: Benjamin Britten – Saint Nicolas op. 42:** Oratorium Camerata Moravia, Akademický sbor Žerotín, sbormistr – Pavel Koňárek, dětský sbor Campanella, tenor – Martin Prokeš, dirigent – Lubomír Mátl. 2. září 2004 / 19 hodin / Česká Lípa / Basilika Všech svatých
- **Salve Regina / Mariánská úcta v hudbě 17. a 18. století:** Verba Chordis, umělecká vedoucí – Lenka Koubková. 7. září 2004 / 19 hodin / Stráž pod Ralskem / Kostel sv. Zikmunda a 8. září 2004 / 18 hodin / Česká Lípa / Kaple augustiniánského kláštera (Svátek Narození Panny Marie)
- **Antonín Dvořák – Mše D dur op. 86 „Lužanská“** / Preludia / Biblické písně Ensemble Inégal, dirigent – Adam Viktora, soprán – Gabriela Viktorová, alt – Markéta Cukrová, tenor – Stanislav Předota, Hasan El-Dunia, Radek Průgel, bas – Marian Krejčík, Vojtěch Šafařík, varhany – Vladimír Roubal. 19. září 2004 / 19 hodin / Nový Bor / Kostel Nanebevzetí Panny Marie a 20. září 2004 / 19 hodin / Filipov u Rumburka / Basilika Panny Marie
- **Písně trpělivosti / Duchovní písně renesanční Anglie:** John Dowland, Thomas

Campion: Pavla Ježková – soprán, Jindřich Macek – loutna. 22. září 2004 / 19 hodin / Česká Lípa / Ambient nebo kaple augustiniánského kláštera a 23. září 2004 / 19 hodin / Zákupy / Zámecká kaple

- **Bohemorum Sancti in caelesti Ierusalem – Koncert ke svatému Václavu a patronům české země:** Schola Gregoriana Pragensis. 28. září 2004 / 19 hodin / Jablonné v Podještědí / Basilika sv. Zdislavy (Svátek sv. Václava)

- **Zhudebněné básně Bohuslava Reynka a Suzanne Renaud:** Ondřej Škoch (kytara, zpěv) a hosté, recitace – Markéta Potužáková Závěrečný koncert. 5. října 2004 / 19 hodin / Nový Bor / Divadlo Nitky / 5. října 2004 / 19 hodin / Nový Bor / Divadlo Nitky

- **F. I. Tůma – Stabat Mater / Litanie Lauretanae / J. J. Fux – Sonáty Hipocondria:** umělecký vedoucí – Jan Hádek, Societas Incognitorum, umělecký – vedoucí Eduard Tomašík. 7. října 2004 / 19 hodin / Česká Lípa / Basilika Všech svatých (Svátek Panny Marie Růžencové)

- **Marie Rottrová – Lásko... Doprovodný koncert festivalu:** 14. října 2004 / 19 hodin / Česká Lípa / Kulturní dům Crystal

Báseň o paní Zdislavě

V bazilice sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí je k dostání sbírka básní „Zarostlé stezky“ od Marie Dolistové. Sbírkou obsahuje delší epickou báseň o sv. Zdislavě vedle básní lyrických a básní s duchovní orientací“.

Marie Dolistová, m.dolistova@post.cz

Mariánská sklářská pouť v Kristiánově

Římskokatolická farnost Jablonec nad Nisou a Muzeum skla a bižuterie vás zvou na 13. ročník obnovené tradiční jizerskohorské pouti. Mše svatá začíná v 10 hodin, doprovodný program (soutěže, občerstvení, divadlo pro děti, lidová hudba) od 8 do 16 hodin.

Těšíme se na vás!

Cyklistická pouť na podporu rodiny

Orel jednota Chomutov a Hnutí Pro život ČR zvou všechny zájemce na společensko-sportovně-demonstrativní akci při příležitosti 10. výročí vyhlášení roku rodiny EUROPE 4 FAMILY (EVROPA PRO RODINU).

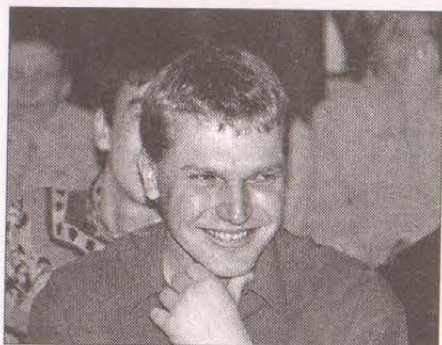
Jedná se o několikadenní prázdninové cyklistické putování z České republiky do Rakouska a Německa, případně až do Belgie s mladými ze všech zemí Evropy. Společný dojezd a setkání je naplánované na začátek září v Bruselu.

Cílem této akce je ukázat celé Evropě, že osud našeho kontinentu není nám, mladým, lhostejný a že považujeme instituci rodiny za úhelný kámen společnosti.

Odjezd české skupiny z Dolního Dvořiště (vlaková stanice Rybník) je v úterý 24. srpna 2004 a první den se jede do Lince. Skupina pojedje s ostatními do soboty 28. srpna až do Mnichova, zájemci mají možnost pokračovat s hlavní skupinou až do Bruselu (9. září). Možné je i zapojení do jakékoliv části dalších tří hlavních evropských tras - bližší informace viz. <http://www.europe4family.net>.

Podrobnější informace lze získat na tel. čísle 777 345 815 a na e-mailu j.nepomuk.soban@email.cz.

DCM

Diecézní centrum pro mládež má od dubna letošního roku nového asistenta. Jmenuje se Václav Zahrádka a pochází z Lomnice nad Popelkou. Dosud působil jako člen týmu v Interdiecézním centru života mládeže Křížovatka v Příchovicích.

Pozvánky na akce

23. - 28. 8. DUCHOVNÍ CVIČENÍ

Sestry boromejky zvou dívky od 19 let na DUCHOVNÍ CVIČENÍ

Místo konání: ZLATÉ HORY (Jeseníky).
Téma: Ježíš, který na Hoře proměnění zjevil svou slávu. Cvičení vede: P. Miroslav Kadlec

S sebou: spacák, Bibli, breviář (kdo má).
Cena: dobrovolná. Kontaktní osoba: S.M. Vincenta Kořínková, vincenta@boromejky.cz, www.boromejky.cz, tel. 257 532 861, mobil: 723 477 525

24. 8. CYKLISTICKÉ PUTOVÁNÍ

Orel jednota Chomutov a Hnutí Pro život ČR zvou všechny zájemce na společensko-sportovně-demonstrativní akci při příležitosti 10. výročí vyhlášení roku rodiny EUROPE 4 FAMILY (EVROPA PRO RODINU).

Odjezd z Dolního Dvořiště je v úterý 24. srpna 2004. O smyslu a cíli akce více na straně 11. Další informace lze získat na tel. číslo 777 345 815 a na e-mailu j.nepomuk.soban@email.cz.

3. 9. DUCHOVNÍ OBNOVA PRO DÍVKY

Znojmo-Hradiště, v klášteře sester boromejek. Téma tohoto setkání bude „Eucharistie v mém životě“.

Začátek v pátek 3. září v 17. 00 hod., odjezd v neděli po obědě. S sebou (pokud máte) Bibli, zpěvník Hosana. Cena dobrovolná. Věk od 19 let. Vede P. Jeroným Hofmannem OPraem. Kontakt: S.M. Daniela Veselá, tel.č.: 728 559 862, e-mail: danielajana@se-

znam.cz. Adresa: Křížovnická 26, 669 02 Znojmo-Hradiště. Těší se na vás SM. Daniela Veselá s místní komunitou sester.

11. - 12. 9. SETKÁNÍ NĚMECKO-POLSKO-ČESKÉ MLÁDEŽE V DRÁŽDANECH

Setkání v rámci příprav na 20. světový dne mládeže v Kolíně nad Rýnem. Odjezd 11. 9. autobusem z Litoměřic, návrat v neděli 12. 9. opět do Litoměřic. Cesta i pobyt je zdarma.

Bližší informace a přihlášky (nejpozději do 15. srpna): Diecézní centrum pro mládež, tel. 416 738 065, 603 452 001, e-mai: daniela.dcm@tiscali.cz

18. 9. POOÁZOVÉ SDÍLENÍ

Bylo moc hezké, když se společně sešli účastníci všech letních Oáz, které jen byly, a vzájemně jsme se sdíleli o tom jaké to bylo, jak se nám tam líbilo, co nám tam Pán řekl, ukázal, naučil.

A tak Ain Karim, se souhlasem Otce Jana OP, přichází s touto pozvánkou:

V sobotu 18. 9. 2004 od 13 do 17 jsou srdečně zváni všichni minulé i letošní Oázáci (a nejen oni) na vzájemné sdílení se o tom, jaké to na letní Oáze bylo.

Místo konání: Klášter Dominikánů u svatého Jiljí v Praze. Příchod mezi 12.30 - 13 hodin, začátek ve 13 hodin.

Každou jednotlivou Oázu vždy představí jeden člověk. Pak přijde sdílení jednotlivců, co konkrétního koho zaujalo, oslovilo, obdarovalo, zaskočilo.

Vezmeme-li něco dobrého k snědku a k pití, bude nám ještě lépe.

Bližší informace: Martina Kuchyňková, pevná linka: 417 569 929, mobil: 721 880 217, e-mail: martina.kuchynkova@centrum.cz

24. - 26. 9. OÁZA MODLITBY

Oáza modlitby je víkendová duchovní obnova, kdy se chceme setkat nejen s kamarády či poznat více či méně zajímavé lidičky, ale chceme se setkat především s Bohem. Doporučený věk: 16-35 let.

Místo konání: Fara Děčín 1, Křížová 25. Přítomný kněz: P. Martin Davídek. Začátek: 24. 9. v 19 hodin nešporami, konec 26. 9. po obědě a úklidu. S sebou: Bible, breviář, růženec, sešit na poznámky, psací potřeby, teplé oblečení, přezůvky, karimatka, spacák, cca 200 Kč na pobyt.

Přihlášky přijímá a na dotazy odpovídá: Martina Kuchyňková, mobil: 721 880 217, e-mail: martina.kuchynkova@centrum.cz. Zveme Tě a těšme se na Tebe!

15. - 17. 10.

30. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Tentokrát v Jirkově u Chomutova, zakončené 5. REPREZENTACNÍM PLESEM MLADÝCH

29. - 31. 10. KURS ANIMÁTORŮ

1. setkání

Podílíš se aktivně na životě církve u vás ve farnosti? Chceš se dozvědět něco víc o Bohu, o člověku, o sobě, o druhých? Chceš prohloubit svůj život z víry a pomáhat v tom i druhým?

Pokud jsi alespoň na jednu z otázek odpověděl ANO, pak neváhej a PŘIHLAŠ SE na Kurs animátorů pro rok 2004 - 2006, který pořádá Diecézní centrum pro mládež

KOMU JE KURZ URČEN:

Všem mladým věřícím lidem, kteří se aktivně podílejí na životě církve ve své farnosti, dále těm, kdo se na podobnou práci připravují a všem, kteří chtějí svým vrstevníkům pomáhat na cestě za Kristem.

SOUČÁSTÍ KURZU JSOU:

tématické semináře a cvičení z oblasti teologie, pedagogiky, psychologie a praktické ukázky her, animace liturgie atd. alespoň 2x během kurzu povinná praxe (pomoc při organizaci Diecézních setkání mládeže, víkendovek pro mládež, a jiných akcí pořádaných DCM)

TERMÍNY PRO 1. ROK:

2004: 29. - 31. října; 10. - 12. prosince; 2005: 11. - 13. února; 8. - 10. dubna; 10. - 12. června; jaro 2005 - seminář pro vedoucí táborů (volitelné).

Jednotlivá setkání Kurzu se budou konat v různých „koutech“ naší diecéze, včas bude vždy upřesněno. Začátek vždy v pátek - program od 20 h (večere je v 19 hod.), závěr v neděli v poledne obědem

PODMÍNKY PRO ABSOLVOVÁNÍ KURZU:

Věk mezi 15 až 25 lety (výjimky možné po domluvě).

Přihlášni nejpozději do zahájení prosincového (tj. druhého víkendu), tedy do 10. prosince 2004.

80 % účast v každém z obou roků

Vykonaná povinná praxe

Úspěšně zvládnutý závěrečný test

OSVĚDČENÍ O ABSOLVOVÁNÍ KURZU:
Na závěr kurzu dostanou všichni absolventi osvědčení. Volitelně je možné získat i osvědčení pro vedení tábora pro děti a mládež.

Účastníci kurzu se budou moci zúčastnit XX. světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem (15. – 21. srpna 2005) za zvýhodněných finančních podmínek.

KONTAKT:

Diecézní centrum pro mládež Litoměřice, Komenského 4, 412 01 Litoměřice
tel.: 416 738 065, mobil: 603 452 001,
e-mail: daniela.dcm@tiscali.cz;

Rok 2005

„Přišli se mu poklonit.“ (Mt 2, 2)

(11.) 15. – 21. 8. 2005

20. CELOSVĚTOVÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE SE SVATÝM OTCEM V KOLÍNĚ NAD RÝNEM

Než se rok s rokem sejde, bude celá církev slavit už XX. světový den mládeže. Jeho mottem je věta z Matoušova evangelia: „Přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2, 2). Motto je velmi příznačné, protože v Kolíně nad Rýnem je místní katedrála zasvěcená Klanění Tří králů.

Všichni mladí lidé starší 16 let jsou na setkání srdečně zváni; mladší 18 let však budou muset mít doprovod. Na podzim budou k dispozici přihlášky, a to v tištěné podobě i na internetu na adrese www.signalny.cz. Na této adrese postupně také najdete všechny ostatní informace tak, jak je budeme od organizátorů získávat.

Předběžná cena za pobyt včetně jídla a základního zdravotního pojištění je 4 300 Kč, cena za dopravu nepřesáhne 2000 Kč (cesta včetně předprogramu v německých diecézích bude o něco vyšší). Mimo to budou účastníci přispívat 10 euro na fond solidarity s chudými státy.

Už nyní se za setkání se Svatým otcem modleme. To je ta nejdůležitější příprava ze všech příprav, které jsou před námi. Bližší informace naleznete na internetové adrese: <http://www.kolin2005.signalny.cz/>

Od října 2004 je možné se přihlásit na Diecézním centru pro mládež.

DCM, Komenského 4,
412 82 Litoměřice
Telefon: 416 738 065
Mobil: 603 452 001
daniela.dcm@tiscali.cz
www.litomerice.signalny.cz

Římskokatolická farnost Bohosudov
Diecézní centrum pro rodinu
v Litoměřicích
pořádají v rámci 10. výročí
Mezinárodního roku rodiny

Pout' rodin

Jste srdečně zváni do Baziliky Panny Marie Bolestné v Bohosudově

Kdy: v sobotu 11. září 2004
v 10.30 hodin

Kde: v bazilice v Bohosudově,
7 km od Teplic

Putujme do Bohosudova s myšlenkou, že žít v rodině je velmi důležité, významné a zodpovědné poslání. Vezměme mši svatou jako poděkování za vše, co se nám podařilo, i za to nejmenší, co jsme pro druhé lidi nezištně vykonali.

Bohosudov a Krupka jsou výletní místa na úpatí Krušných hor s mnoha zajímavými místy, která můžete s dětmi navštívit. Mezi ně patří gotický hrad Krupka s vyhlídkou a možností oběda, gotická prohlídková štola Starý Martin, městské muzeum s bohatou hornickou tradicí a exponáty, kostel Nanebevzetí Panny Marie, kaple sv. Wolfganga na Komáři Vížce, kam můžete z města dojet lanovkou.

Na všechny poutníky se těší Mgr. Iva Růžičková, Diecézní centrum pro rodinu v Litoměřicích. E-mail: dcpr.ltm@tiscali.cz

Čtenářská anketa

Tímto anketním lístkem máte také možnost objednat si předplatné. Cena předplatného na jeden rok je 190 Kč za první výtisk a 170 Kč za každý další výtisk zasílaný na jednu adresu. S prvním číslem přijde složenkou na zaplacení části předplatného do konce roku. Ročně vychází 11 čísel. Předplatné **není** podmínkou účasti v anketě a ve slosování.

Vylosování účastníci ankety obdrží knížky z produkce Karmelitánského nakladatelství.

1. Jak často čtete Zdislavu?

- pravidelně každé číslo
občas
toto číslo je prvé, které čtu

2. Jakým způsobem jste získal tuto Zdislavu?

- mám Zdislavu předplacenou
v kostele nebo na faře
jinak (jak)

3. Jak hodnotíte jednotlivé rubriky? (známka 1–5 jako ve škole)

- výročí duchovních
vzpomínky
rozloučení
církevní aktuality
zpravodajství z diecéze
zajímaví lidé
zajímavá místa
příběhy, povídky
akce diecézních center
pozvánky
nové knížky
kvíz
biblický seriál

4. Vaše hodnocení minulé Zdislavy (biskupské svěcení) známka 1–5 nebo 0 (nečetl jsem)

.....

Odstříhnete prosím

5. V časopise bych rád četl(a) články o (zakřížkujte až 6 možností):

- událostech v diecézi
- dění v české církvi
- dění ve světové církvi
- chystaných akcích
- Charitě
- mládeži
- církevní historii
- církevním místopise
- historických osobnostech
- žijících osobnostech
- duchovním životě
- svaté Zdislavě
- biblický seriál
- příběhy, povídky

6. Jaké téma ve Zdislavě postrádáte?

7. Které články vás zaujaly?

8. Které články vás zklamaly?

9. Vaše další připomínky a podněty?

Jméno a příjmení.....
 Ulice
 PSČ a město
 Telefon nebo e-mail
 Věk
 Pokud si chcete Zdislavu předplatit, uveďte počet výtisků.....

Odešlete do 15. září na adresu:
 Ing. Jan Rosenauer, Větrná 2725/28,
 400 11 Ústí nad Labem

✂ Odstrihněte prosím

Trmické poutní třídění – 12. ročník

**Třídenní oslava narození
Panny Marie 3.–5. září 2004**

Pátek 3.9.: podvečerní mše, společná večeře na farním dvoře a posezení

Sobota 4.9.: ranní mše, dopolední beseda na křesťanské téma s hostem, společný oběd na farním dvoře, sportovní odpoledne – volejbal, výlety do okolí, společný táborák s kulturním programem

Neděle 5.9.: slavnostní mše v trmickém kostele Narození Panny Marie

Program se v těchto dnech doplňuje a upřesňuje, podrobnější informace získáte na trmické faře, tel 475 620 241, mail j.volesky@volny.cz. Je možnost přespání v areálu fary.

97,9 FM (Ještěd)
 Program v Katolickém
 týdeníku
 nebo na adrese
 redakce@proglas.cz

Na severu Čech naladíte Radio Proglas na frekvenci 97,9 FM z Ještědu, v kabelové televizi, na internetu nebo přes satelit. Program naleznete v Katolickém týdeníku nebo na adrese redakce@proglas.cz

Od srpna chystá Proglas do vysílání cyklus Od Říše římské k Evropské unii (s podtitulem Poselství osobností křesťanské Evropy). Jedná se o výukový seriál určený především studentům a kulturně orientovaným dospělým posluchačům.

Cyklus chce přiblížit vybrané kapitoly dějin Evropy se zřetelem k jejím křesťanským kořenům. Představeny budou známé i méně známé osobnosti, které svým životem souvisely s územím dnešní Evropské unie, zasloužily se o formování demokratických států, zásadním způsobem přispěly k šíření evangelia nebo vynikly příkladným způsobem života.

Nový vzdělávací cyklus najdete v programové nabídce Proglasu od 22. srpna v nedělním dopoledni od 10.30; s některými pořady věnovanými osobnostem křesťanské Evropy se setkáte také ve večerním vysílání od 22. hodiny.

Pro vzdělání

TEST NÁBOŽENSKÝCH ZNALOSTÍ: CÍRKEVNÍ POJMY

z německého originálu Quiz-Spiel Kirche přeložila Mgr. Irena Duchoňová, katechetické centrum v Litoměřicích

38. Jak se říká liturgické nádobě, v které je vystavena posvěcená hostie k uctívání?

- a. Svatostánek
- b. Kalich
- c. Monstrance
- d. Patena

39. Jaký je titul biskupa ortodoxní církve?

- a. Kardinál
- b. Metropolita
- c. Presbyter
- d. Rabín

40. Co znamená slovo „Pastor“?

- a. Pán
- b. Pastýř
- c. Kazatel
- d. Služebník

41. Jak je nazývá společenství všech českých a moravských katolických biskupů?

- a. Český biskupský konvent
- b. Česká biskupská konference
- c. Česká biskupská rada
- d. Česká biskupská provincie

42. Co může částečně nebo dočasně zrušit závazky uložené církevními zákony?

- a. Diskont
- b. Diskurz
- c. Dispenz
- d. Disident

43. Co má připomenout kropenka se svćenou vodou u vchodu do kostela?

- a. Prosbu za dešť
- b. Vzpomínku na křest
- c. Očištění prstů
- d. Vzpomínku na bířmování

44. Jak se nazývají starozákonní zpěvy chval a proseb?

- a. Kánon
- b. Chorál
- c. Motette
- d. Žalmy

Správné odpovědi:

38.c, 39.b, 40.b, 41.b, 42.c, 43.b, 44.d

Proč bude poslední český král blahoslaven?

Nedávno se ve Světle objevila krátká tisková zpráva o vatikánském blahorečení (beatifikaci) připravovaném na neděli 3. října 2004. Mimo vizionářky Kateřiny Emmerichové bude blahorečen i poslední český král Karel I. Habsbursko-Lotrinský, který byl zároveň králem uherským a císařem rakouským.

Habsburkové v dobrém světle?

Většina českého národa má kvůli komunistické propagandě Habsburky spojené hlavně s negativními věcmi: s násilnou rekatolizací, tajnou policií kancléře Metternicha nebo se švejkovským pohledem na 1. světovou válku. Ovšem o věcech, které pomohly rozvoji českého království, jichž byla většina, už se mnoho nemluví. Například o tom, že v krvi Habsburků dodnes koluje krev přemyslovská a lucemburská.

Mezi hlavní dobré věci patří ještě: pozvednutí Prahy na hlavní město Svaté říše římské za Rudolfa II., dále zavedení v Evropě méně časté povinné školní docházky Marií Terezií v polovině 18. století, specializace Českého království v rámci Rakouska-Uherska na průmyslová odvětví v 19. století a poslední dobrou věcí, které ale naši předci nedali žádnou šanci na prosazení, byla reformní vláda Karla I. v letech 1916–1918.

Nedoceněný Karel I.

Tento panovník, který se stal následníkem trůnu po atentátu na Ferdinanda d'Este v Sarajevu, byl od prvopočátku proti rozpoutání 1. světové války, a tak ho staříček autokrat František Josef I. vylučoval z důležitých vojenských jednání. Karel I. měl také velmi blízko k českým zemím jako Ferdinand. Rád pobýval se svou rodinou na zámku v Brandýse nad Labem.

Po smrti Františka Josefa I. ihned zahájil jednání o ukončení bojů, ale kvůli Německu se nepodařilo uzavřít separátní mír se státy Dohody. Navíc Rakousko

začalo válku prohrávat a staří generálové chtěli svou zem bránit do posledního muže. To se jim později vymstilo.

Karel I. své politické úsilí soustředil také na reformu a modernizaci monarchie. Udělil amnestii všem zatčeným českým politikům s nadějí ve spolupráci. V zamýšleném středoevropském císařství měla být společná jen osoba panovníka, mnohonárodnostní armáda a zahraniční politika, ovšem tato idea nedošla naplnění. Přišel rok 1918 a jednotlivé národy Rakouska-Uherska si vytvořily vlastní státy na republikánském základě. Karel I. tak nedostal šanci dokázat, že vládnout znamená především sloužit, na což zapoměla a zapomíná většina jeho následovníků nejen v Česku.

Z evropského prostoru tak zmizela velmoc, která mohla být podle politologů po provedení reformy dobrým manželem proti rozpínavosti fašistického Německa a komunistického Ruska.

Životní osudy potomků

Po vynucené abdikaci žil Karel I. se svou rodinou ve Švýcarsku, ale zanedlouho se pokusil o obnovení monarchie alespoň v bezprizorním Maďarsku. Marně. Posléze byla celá jeho rodina naloděna na zaoceánský parník Cardiff a konečnou stanicí se jim stal portugalský ostrov Madeira. V tomto vyhnanství císař smrtelně onemocněl zápallem plic. Zemřel jako 35letý v roce 1922. Nedočkal se ani narození svého osmého dítěte. Jeho manželka císařovna Zita Bourbon-Parma, která se sama začala starat o obživu jejich osmi dětí, ho přežila o celých 67 let.

Karel I. Habsburský a jeho manželka Zita

Ctihodnost Karla I.

Římskokatolická církev před více než rokem na základě zkoumání životního příběhu Karla I. uvedla jeho osobu mezi ctihodné. Nyní dochází k dalšímu posunu: 3. října 2004 bude poslední rakouský císař, český a uherský král prohlášen za blahoslaveného, což je také předstupeň k případnému pozdějšímu svatořečení. Ctihodnost Karla I. spočívá v tom, že byl hrdinou příkladných křesťanských ctností, ať se již na něj díváme jako na člověka, státníka, manžela nebo otce. Jeho ctnosti dokazují vřelý osobní vztah ke Kristu. Navzdory nejistým časům si udržel důvěru založenou na slovech evangelia: „Tvá vůle se staň“. Na smrtelné posteli prohlásil, že musí trpět proto, aby se jemu svěřené národy mohly zase jednou spojit. Nyní po uplynulých desetiletích se tak skutečně děje v EU (mimo Chorvatska, jehož přijetí se očekává do 10 let a Bosny s Hercegovinou, kde bude proces integrace delší).

Zázračné uzdravení na přímluvu Karla I.

Pokud je někdo beatifikován, musí být také na jeho přímluvu uskutečněn jeden zázrak, jenž potvrdí papež. Současný papež Jan Pavel II. podepsal dekret stvrzující nevysvětlitelné (zázračné) uzdravení sestry Zity Marie Gradowské 20. prosince 1993.

Martin Dědek

Modlitba za přímluvu Karla I.

Všemohoucí Bože, Pane Pánů a Králi Králů, ve své nekonečné otcovské lásce bdíš nad osudy lidí a národů. Povolal sis svého služebníka císaře a krále Karla, aby byl v těžkých dobách otcem svých národů a celou svou silou prosazoval mír. Obětí života zpečetil své odhodlání naplňovat Tvou svatou vůli. Dopřej nám na jeho přímluvu milost řídit se jeho příkladem a zasloužit se také o mír, který lze nalézt, když v důvěře naplníme Tvou svatou vůli. Prosíme o to skrze Ježíše Krista, našeho Pána, který s Tebou a Duchem svatým jako jeden Bůh žije a králuje na věky věků. Amen.

Modlitba za zvláštní milost na přímluvu Božího služebníka císaře a krále Karla z Domu Rakouského

Trojediný Bože, vzhlížím k Tobě a z hloubi svého srdce Ti děkuji za dary, kterými jsi obdařil svého služebníka císaře a krále Karla. Pro svou hlubokou víru obětoval celý svůj život ochotně a nesobecké službě pro Tvoji božskou slávu a pokojný život těch, které jsi mu svěřil. Posiluj nás, abychom překonali chvíle bezmoci, samoty, neschopnosti odpouštět nebo nemoci a dej nám na jeho přímluvu také milost pokojné smrti. Na přímluvu Božího služebníka Karla vyslyš milostivě také moji osobní prosbu... Věčný a všemohoucí Bože, Tobě patří chvála a díky nyní i navěky. Amen.

Šalomounovo pobloudění

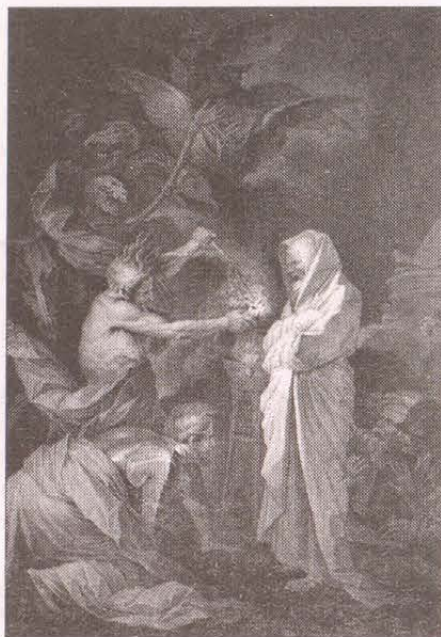
✦ P. Jiří Voleský

Po vyličení vši Šalomounovy slávy, jeho obrovského bohatství a výjimečné moudrosti, čteme zarážející slova obžaloby krále z nevěrnosti vůči Hospodinu: „Když nadešel Šalomounovi čas stáří, jeho ženy odklonily jeho srdce k jiným bohům, takže jeho srdce nebylo cele při Hospodinu...“

Srdce člověka je tedy ono bojiště, kde se rozhoduje o pravdivosti a věrnosti. Záleží především na tom, komu lidské srdce především náleží, komu se odevzdává. Od toho se následně odvíjejí veškeré jeho vnitřní i vnější činy. Král byl pro Boží lid zosobněním Boží vlády, spravedlnosti a moudrosti zde na zemi. Tato veliká a posvátná zodpovědnost byla ve své době vnímána tak intenzívně, že rozhodnutí a skutky krále měly dopad nejen na ty, kterých se to týkalo, ale na celé společenství vyvoleného národa, a to nejen pro přítomnost, ale i daleko do budoucnosti. Častý biblický obrat „jeho srdce se odklonilo od Hospodina“ případně „jeho srdce cele náleželo Hospodinu“, vyjadřuje onu stále platnou pravdu, kterou Ježíš formuluje trošku z jiného úhlu, nicméně velice výraznými a nesmrtelnými slovy: Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Šalomounovi se stalo pokušením jeho výjimečné postavení a schopnosti. Na prvním místě mezi příčinami pobloudění jeho srdce stojí ženy-manželky z okolních pohanických národů.

Ženy cizinky

„Šalomoun si zamiloval mnoho žen cizinek...“ čteme hned z kraje pojednání o jeho nevěrnosti vůči Hospodinu. To, že král miluje své ženy a že jich má více, nebylo v tehdejší době považováno za něco nepatřičného. Semitská patriarchální společnost tehdejší doby dovoľovala mužům mít i více manželek a služebných žen, se kterými mohl žít manželským způsobem. Musel však samozřejmě zajistit jejich dostatečnou obživu, důstojné bydlení, ošacení a milostný život, umožňující zároveň ženě stát se matkou. Protože tyto tzv. „manželské povinnosti muže“ byly v případě více žen splnitelné jen pro muže s větším majetkem, dalo se do určité míry hovořit o jakési „prestížní polygamii“. Že by však této možnosti využívalo kromě krále větší množství bohatých mužů, nemáme z izraelských dějin žádné informace. U panovníka byl však kromě společenské prestiže ještě jeden velice důležitý důvod pro

mnohoženství, který byl vnímán jako požehnání pro celou společnost. Král, který měl mnoho dětí, byl nahlížen jako záruka plodnosti a životaschopnosti celé společnosti, které vládl. Jeho plodnost, projevující se množstvím manželek a početným potomstvem, byla vyjádřením Božího požehnání pro celý národ, který vzhlížel k panovníkovi jako k nejbližšímu služebníku Hospodina a zároveň jako k viditelnému projevu Božího požehnání, které se skrze krále rozlévá na celé společenství Božího lidu. Z tohoto důvodu byla polygamie pro krále nejenom trpěna, ale dokonce cíleně vyžadována.

Problém Šalomounova mnohoženství leží jinde. Šalomoun si totiž za manželky přes výslovné varování posvátné izraelské tradice vybíral ženy z cizích pohanických národů. Tak čteme již v Exodu: Neuzavřeš smlouvu s obyvateli té země (míní se pohanické kmeny předizraelského Kanaanu) ... budeš-li brát z jejich dcer manželky pro své syny, jejich dcery budou se svými bohy smilnit a svádět tvé syny, aby smilnili s jejich bohy.

Tento zákaz smíšených manželství se v Mojžíšově zákoně opakuje častěji. Izraelský lid udělal v této souvislosti první bolestnou zkušenost s obyvateli Moabu, který se pokoušel zlikvidovat

náboženskou a tím i politickou identitu vyvoleného národa právě tímto způsobem. Moabitě chtěli zabránit usazení Izraelitů v jejich sousedství, a proto nejdříve zvolili obvyklou metodu náboženského prokletí. Když selhala, velice chytře se pokusili rozmělnit sílu Izraelitů skrze své moabské mladé ženy, které Izraelitům nabízeli k manželství. Ty pak měly nenásilnou, ale tím účinnější cestou přispět k vnitřnímu rozkladu víry v izraelského Boha a učinit tak nového národního vetelce slabým a konkurence neschopným. To se také úspěšně dařilo až do chvíle, kdy Mojžíš se svými spolupracovníky násilně zastavil šířící se zhoubné přizpůsobování pohanskému národu jak v náboženské, tak v politické oblasti. Šalomoun se nejspíše v původně dobrém úmyslu dopustil stejné chyby, za kterou následně musel pykat celý národ. Jeho četné sňatky s ženami cizinkami nahlodaly samotný kořen izraelské náboženské výjimečnosti.

Bohatství a sláva

O králi Šalomounovi se dovidáme, že vlastnil přemíru bohatství. Měl příslovecně množství zlata, takže je nemusel v méně vznešených okolnostech nahrazovat stříbrem. Kromě toho měl mnoho jezdeckých koní a vozů. Z celého líčení obrovského králova bohatství se dá pod čarou vyčíst svědectví o svůdné moci velkého majetku. Později byl pro izraelské krále formulován posvátný zákon, který měl svůdné pokušení bohatství a slávy umenšit. Tento zákon byl vytvořen patrně s rozhodujícím ohledem na vládu Šalomounovu: „...ať král nemá mnoho koní, ...také ať nemá mnoho žen, aby se jeho srdce neodvátlo od Boha. Ani stříbra a zlata ať nemá příliš mnoho... , aby se jeho srdce nevyvínilo nad jeho bratry...“

Staré dějiny se stále opakují. Člověk zůstává za všech kulturních i dějinných podmínek v jádru stále stejný. Ušlechtilost obětavé služby vyšším ideálům je stále ohrožována lidským sobectvím, nezřízenou touhou po majetku a bohatství, mocichtivostí a bezohlednou ctižádostivostí, propadnutím službě nižším živočišným pudům smyslnosti a povrchní požívačnosti. I tak moudrý člověk, jakým byl král Šalomoun, se tomuto mocnému pokušení zcela neubráníl. Jak obstojíme my?